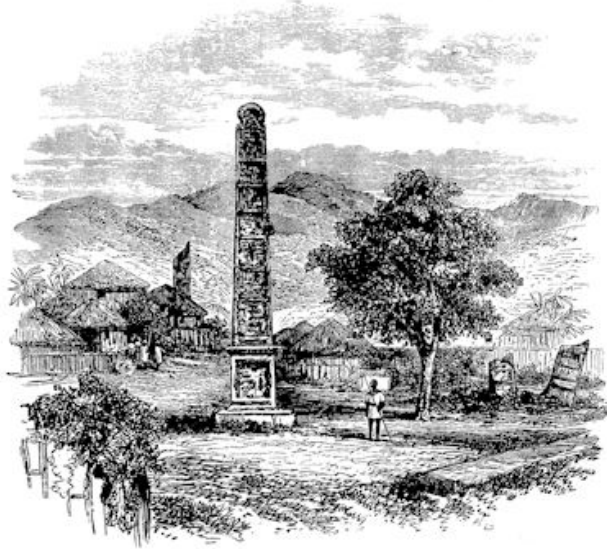

R U S T.

Stille rustplaats van Gods dooden,
Rustplaats ook aan 't verste strand,
Waar de Christus door zijn boden
Weer den boom des levens plant;
O hoe velen van zijn knechten
Waart gij niet een eind van kruis,
't Pad, waaraan ze in hoop zich hechten,
Als de weg naar 't Vaderhuis.

Goed is 't Jezus woord te dragen,
Ook waar woest de zonde troont,
En bij moord en drinkgelagen
Broederhaat den Vader hoont.
Daar zelfs kent het zegespraken
En herschept er 't stugst gemoed,
Maar toch 't jongste zonnestralen
Maakt pas 't werk des zending's zoet.

Broeders, die voor maag en vanden,
Christus' kruis daar verre koost,
Om een eenzaam graf te vinden,
Zoo ook bleek uw Heer uw troost.
Aan zijn boezem ingeslapen,
Zaagt ge u 't schoonst verschiep ontplooid,
Mogt gij stervend heilvrucht rapen
Van het zaad in vrees gestrooid.

Stille rustplaats van Gods dooden,
Rustplaats ook aan 't verste strand,
Zie u 't zending's hart in nooden
Als zijn weg naar 't vaderland;
Als het spoor, wel eng en duister,
Banger schier dan 's levens kruis,
Maar dat trouwen tot den luister
Opvoert van Gods Vaderhuis.

C. S. A. v. S.

VOOR DEN ONDERWIJZER.

MEI. — DERDE WEEK.

De Apostelen na de Hemelvaart.
Hand. 1 : 12—26.

Vs. 13. De Opperzaal. Met eenigen grond mogen wij veronderstellen, dat dit dezelfde plaats is, waar Jezus voor het laatst met zijne discipelen was vergaderd geweest. Die plaats, zoo rijk in herinneringen door voetwassing, avondmaal en laatste toespraak, kon niet anders dan hun als een heiligdom zijn, waar de geest des gebods van zelf ontwaakte en het geloof met steeds nieuwe kracht hen staande hield.

Bartholomeus, de zoon van Tholmai. Als wij Joh. 1 en 21 vergelijken is deze gewis dezelfde als Nathanaël.

Vs. 13 en 14. Kendragtelijk beteekent in de Handelingen niet met eendragtigen zin, maar allen tot één toe, hier dus: zij waren bestendig onafscheidelijk en voltalig te zamen."

Volhardende in bidden en smeeken, niet vragende om eenige bepaalde groote uitkomst, maar zij hadden zich afgezonderd en met geboden wijdden zij zich den Heer, om waarlijk zich te kunnen geven tot de groote en zware taak hun bereid.

De vrouwen en Maria de moeder van Jezus. Het doet goed de vrouwen juist na met de Apostelen zaam te vinden. Hierdoor heeft dit zijn en bidden in de opperzaal geen zweem van eene kerkelijke, allerminst van eene pauselijke vergadering. Het Apostolisch Christendom des Bijbels heeft steeds zoo iets huiselijks, vormt zoo een sfeer, waarin ook de vrouw op hare plaats en te huis is, is zoo waarlijk gemeentelieven, dat niet alleen Romes kerkgemeenschap, maar ook de koud wettelijke, rechtbankachtige protestantsche kerkvormen ons te veel naar tempel en synagoge rieken en te weinig de frischheid van het nieuwe leven des Heiligen Geestes hebben. De klagt:

"mijne ziel kleeft aan het stof," mag en moet niet het minst gelden van ons hangen en hechten aan het mensche-lijk vormelijke, het mensche-lijk overgeleverde. De christelijke kerk sapt allerwege de synagoge, den staat, de wijsgeerige school na, in plaats van als de engel het eeuwige Evangelie dragende" der eeuw als baanbreker tot nieuwe levensvormen voor te zijn. Als de menschen van voor twee en drie eeuwen uit hunne graven konden opstaan, hoeveel op maatschappelijk, hoe weinig op kerkelijk gebied zouden zij veranderd vinden, en dit laatste niet uit eerbied voor God en liefde tot den Heer, maar uit onverschilligheid, traagheid, geldzucht, in één woord: uit zelfzucht van allerlei soort en stempel. Geen wonder, dat het "eendragt-elijk" te zamen zijn en "het volhardend in bidden en smeeken," afgedaald is tot een slordig kerkgaan, meest om het woord eens redenaars "als een lied der minne," of "als de stof voor kerktwist" te hooren. Hebbe toch ieder meer een open oog voor de ellenden en krankheden onzes tijds, waarvan verschil in leerbegrip en in opvatting der geschiedenis veel meer gevolg dan oorzaak zijn. Aan den wortel moet de bijl geleed, en de wortel des heerscheden kwaads is "een weinig of niets over hebben voor den bouw en de uitbreiding van het Godsrijk." Jezus heeft niet dit gezegd: "Zoekt eerst uzelf en eene plaats voor uzelf in den hemel," maar: "zoekt eerst het koninkrijk Gods." Wanneer wij voor de "veieschelijke," eene geestelijke zelfzucht, hoogmoed, heerschzucht in de plaats stellen, in plaats van onszelven verloochenen door kruis opnemen het koninkrijk Gods te zoeken, is het moeilijk te zeggen, of wij vooruit dan wel achteruit zijn gegaan, of wij niet meer nog het beeld van den Booze dan van God zijn gaan afspiegelen. O zij ons dan meer Jeruzalems opperzaal als toetssteen van geest en gedrag voor oog.

De moeder van Jezus. Niet de moeder Gods of soortgelijke roomsche titulatuur. Dit is de laatste maal dat wij in de gewijde bladen iets van de moeder des Heeren vernemen, en hoe weinig en luttel beteekenend is dit laatste, en in de Handelingen en Brieven enig berigt. Wie de opstanding en verschijning des Heeren niet voor een feit houdt, maar zich eene dichterlijk visionarische gemeente voorstelt, moet wel getroffen worden door het con-

trast ten aanzien van Maria, wier deel bij het scheppend fantaseren dan wel zoo schraal en sober mogelijk is uitgevallen. De zoo nuchtere opvoering van Maria op het geschiedblad is ons een innerlijk bewijs te meer voor de geschiedkundige trouw der overige berigten.

Vs. 15—22. Petrus' rede. Ook deze rede van Petrus is zeer geschikt om ons Westerlingen te leeren, wat de vrome Israeliet onder Profetie verstonde. Niet westersche (grieksche of romeinsche) wigchelarij en waarzeggerij, — voorzeggend der toekomst zonder verband met het heden, maar een goddelijk vooruit aankondigen van hetgeen moet, naar zedelijke noodzakelijkheid moet gebeuren. De heilighed Gods is de grond der menschengeschiedenis. Van het standpunt dier heilighed uit ziet de profet door den Heiligen Geest verlicht, welke vruchten uit de bloesems van het heden zullen rijpen. De lijdensvormen, aan David in zijne trouw als Gezalde des Heeren overkomen, waren hem profetische afbeelding der lijdensvormen, die den vol-maakt Getrouwe, als Man van smarten, zouden moeten overkomen.

Onder den invloed van dien zelfden profetengeest stelt Petrus de aanvulling van den Apostelkring voor. Niet willekeurig was het twaalfal gekozen, niet willekeurig zijn de kenmerken, die Petrus voor den te verkiezen twaalfal stelt. Der broederen handeling is in heilige overeenstemming met hun broederlijk zamenzijn en kinderlijk bidden-den en.

Vs. 23—26. Zij wierpen hunne loten. Reeds elders is in het breede herinnerd, dat het: zij GAVEN hunne loten, eene vrije, welbedachte stemming en niet eene loterij beteekent. Het lot mag alleen "heilig" — geen redmiddel voor traagheid en willekeur — worden geacht, waar zelfs "volharding in bidden en smeeken" niet tot eenheid van inzicht kan leiden.

AALMOEZEN GEVEN VERARMT NIET.

Zeker predikant kollekteerde voor den bouw eener kerk. Hij kwam in een winkel en verzocht de menschen die daar waren om eene bijdrage voor dat doel. Juist was daar een rijk heer, die het verzoek van den predikant ook hoorde; maar hij wilde voor den kerkbouw niets geven. Nu kwam er ook een arme visser in den winkel, die zooveel — het was avond — zijn net uitgezet had, om tot den anderen morgen visch er in te vangen, en ook dezen verzocht de predikant om eene gift voor de kerk. De visser zeide dat hij wel een arm man was, maar hij wilde toch ook iets geven; de weduwa had toch ook een weinig in de schatkist geworpen. Daarop stak hij de hand in den zak, haalde al het geld er uit, en gaf het met een blij gelaat aan den predikant. Deze bedankte hem hartelijk en sprak den wensch uit, dat God hem den volgenden morgen eene rijke vangst mogt zebenken. Toen de rijke heer, die niets wilde geven, dit hoorde, lachte hij zeer ongelooovig en zeide tot den armen visser: "Ik wil u al den visch afkopen dien gij morgen vangen zult, en u zelf voor elk pond visch een gulden meer geven, dan die gewoonlijk kost."

Den volgenden morgen ging de visser naar zijn net, en vond er zooveel vischen in als hij nog nooit op eenmaal gevangen had. Hij nam nu zijne vischen, ging er mede naar het huis van den rijkard, en deze moest zijn woord houden, den visser al de gevangen vischen afkopen, en hem daarvoor zulk een aardig sommetje betalen, dat de arme visser vijftigmaal meer kreeg, dan hij den vorigen dag voor de kerk gegeven had.

Het is een waar spreekwoord: "Aalmoezen geven verarmt niet."

T. M. L.

GELOOF EN VERSTAND.

Daar lag de kerk in stille rust

En hief haar spits omhoog,

Terwijl de vrome naar die plaats

Met dank in 't harte toog.

Daar hief 't triumfied zich tot God,

Daar werd zijn lof gehoord,

En zit de vrije naast den knecht

En luistert naar Gods woord.

Is 't strijdig al voor 't koud verstand,

Wat zondaars wordt verkond,

En in de wetten der natuur,

Niet zonnelaar gegrond,

Men spreekt, men schrijft, men woede, en werk',

Men twist in kerkbesluit

De strijd des wijzen dezer aard

Legt nooit Gods almacht uit.

Als soms in schijn hij zegespraakt,

Bij grootspraak her en wis,

Hoe weet gij 't dat dit menschenwerk

Geen achteruitgang is?

Heeft niet de WAARHEID zelf gezegd:

De zienden maak ik blind;

't Verborgene is voor wijzen niet,

Maar voor 't eenvoudig kind.

ANNA.